

JACKSON POLIAKOFF

INGRID BERGMAN

**Divina suedeză din
*Casablanca***

București, 2025

SUMAR

For ever, Casablanca (...și pantofi cu toc de 7,6 centimetri pentru Humphrey Bogart!).....	7
Ingrid, suedeza pe jumătate nemțoaică, și-a pierdut prematur părinții.....	73
„O călugăriță nu se îndrăgostește niciodată de un italian“ – o femeie și o actriță nebănuț de pasională: soții, iubiții, amanții și ceilalți (...feat. Spencer Tracy, Gregory Peck, Gary Cooper, Howard Hughes)	77
Reperle unei cariere fascinante	85
La început a fost Suedia... ..	87
Intermezzo, punctul de inflexiune și trambulina internațională. Bonus: Un partener de platou fabulos – Leslie Howard	93
O paranteză: Greta Garbo și alte suedeze senzaționale din cetățile filmului	105
O vedetă în drumul spre primul Oscar – Gaslight	111
Trei filme cu Alfred Hitchcock	119
„Infamul italian“ – Roberto Rossellini sau imposibilul „Domn Bergman“	135
O șansă numită Anastasia: întoarcerea la Hollywood, al doilea Oscar și împăcarea cu America.....	147
Sonata autumnală și Ingmar Bergman, dincolo de coincidența de nume	157
Green Porno: Isabella Rossellini, pe urmele neconvenționale ale celebrei ei mame	175
Când o legendă piere... de ziua ei.....	183

For ever, *Casablanca* (...și pantofi cu toc de 7,6 centimetri pentru Humphrey Bogart!)

Deși opera lui Michael Curtiz a primit statueta pentru Cel mai bun film în 1944, niciunul dintre protagoniștii de pe ecran nu a fost răsplătit cu vreun Premiu Oscar. Doar producătorul, regizorul și cei trei scenariști s-au bucurat de aceste onoruri, în vreme ce Humphrey Bogart doar a fost nominalizat (ca și alte patru prezențe de pe generic). Paul Henreid, memorabilul interpret al lui Victor Laszlo, nici măcar nu a fost pe lista preliminară. Nici Ingrid Bergman (...dar, oare, și-o mai amintește cineva astăzi pe Jennifer Jones, câștigătoarea premiului!?) Totuși, fascinanta actriță suedeză, confuzată de multiplele modificări de scenariu ale filmului (legenda spune că nu ar fi știut până în ultima clipă cu cine va rămâne într-o relație romantică personajul ei, Ilsa Lund!), avea să obțină ulterior nu mai puțin de șapte nominalizări. Și trei Oscaruri! (Primul chiar la următoarea ceremonie – pentru thrillerul psihologic *Gaslight* al lui George Cukor –, dar asta e deja altă poveste.)

Însă, dincolo de premii, nominalizări și absențe neverosimile de pe lista juriului, *Casablanca* rămâne, fără nicio îndoială, una dintre cele mai celebre și iubite pelicule ale secolului XX. Iar *This is the beginning of a beautiful friendship* („Acesta este începutul unei frumoase prietenii“) este, de departe, cea mai faimoasă replică din istoria cinematografului, concurând – surclasând? – cu „Nimeni nu-i perfect!“ din *Unora le place jazzul* (1959) sau „I’ll be back!“ a lui Arnold Schwarzenegger din *Terminator* (1984).

Casablanca este un film american de dragoste din 1942, regizat de Michael Curtiz și avându-i ca protagoniști pe Humphrey Bogart, Ingrid Bergman și Paul Henreid, iar în alte roluri pe Claude Rains, Conrad Veidt, Sydney Greenstreet,

Peter Lorre și Dooley Wilson. Scenariul filmului, semnat de Julius J. Epstein, Philip G. Epstein, Howard Koch și, se pare, Casey Robinson (necreditat), adaptat piesa *Everybody Comes to Rick's* de Murray Burnett și Joan Alison. Cu acțiunea petrecându-se în timpul Celui de-Al Doilea Război Mondial, filmul se concentrează asupra unui om împărțit între, după cuvintele unui personaj, „dragoste și virtute“. El trebuie să se decidă între aceste două opțiuni care, practic, se exclud reciproc. Pe de o parte, dragostea sa pentru o femeie misterioasă și uluitor – deși neconvențional – de frumoasă. Pe de altă parte, ajutorul dat ei și soțului ei, lider al Rezistenței Cehe, să scape din orașul Casablanca, care făcea parte din Marocul controlat de Regimul de la Vichy, pentru a-și continua lupta împotriva naziștilor. Dincolo de inerenta frustrare, eroul jucat de Humphrey Bogart alege datoria morală, nu pasiunea. (Unul dintre bancurile care au circulat pe seama deciziei sale era că *Bogie*, înalt de numai 1,70 metri, era oricum complexat de înalta suedeză, de 1,75 metri, și ura faptul că a trebuit să poarte în film pantofi cu talpa groasă de 7,6 centimetri pentru a nu fi pus în inferioritate de către atletica sa parteneră de pe ecran!)

Acțiunea debutează la începutul lunii decembrie a anului 1941 și ne poartă în culisele conflagrației mondiale. Rick Blaine (Humphrey Bogart) este un expatriat american, pragmatic și cinic, care locuiește în Maroc, la Casablanca. Clubul său de noapte, unde se organizează jocuri de noroc, Rick's Café Américain, atrage o mare varietate de clienți, precum reprezentanți ai stăpânirii franceze, ofițeri naziști sau italieni, refugiați care căutau să ajungă în SUA, hoți și escroci. Deși Rick pretinde mereu că este neutru din punct de vedere politic, se dovedește mai târziu că el a livrat arme Etiopiei pentru a combate invazia italiană din 1935 și a luptat de partea republicanilor în Războiul Civil Spaniol (1936–1939), împotriva fasciștilor lui Francisco Franco.

Ugarte (interpretat de Peter Lorre), un criminal, ajunge la clubul lui Rick cu „scrisorile de tranzit“ obținute prin omorârea a doi curieri germani. Acele documente îi permiteau deținătorului să călătorească liber prin regiunile din Europa controlate de germani, inclusiv în Lisabona neutră, și de acolo în Statele Unite ale Americii. Scrisorile sunt de neprețuit pentru refugiații

ajunși în Casablanca. Ugarte intenționează să facă o avere, vânzându-le celui mai mare licitator, care era așteptat să vină la clubul lui Rick în acea noapte. Cu toate acestea, înainte ca schimbul să aibă loc, Ugarte este arestat de poliția locală, comandată de căpitanul Louis Renault (Claude Rains), un ofițer corupt al Regimului de la Vichy, care îi ajută pe naziști. Renault și naziștii nu știu însă că Ugarte lăsase scrisorile, spre păstrare, lui Rick, deoarece: „Cumva, doar fiindcă mă disprețuiești, ești singurul în care pot avea încredere“. Ugarte moare pe când se afla în custodia poliției fără să dezvăluie faptul că a încredințat scrisorile lui Rick.

În acel punct, motivul amărăciunii lui Rick re apare în viața sa. Fosta sa iubită, norvegiana Ilsa Lund (Ingrid Bergman), sosește la localul lui Rick. Văzându-l pe prietenul și pianistul lui Rick, Sam (Dooley Wilson), Ilsa îi cere să cânte *As Time Goes By*. Când Rick este nervos, furios că Sam nu i-a ascultat ordinul de a nu mai cânta acel cântec, el este șocat să o vadă pe Ilsa. Ea este însoțită de soțul ei, Victor Laszlo (Paul Henreid), un lider faimos al Rezistenței Cehe, care încerca să scape de urmărirea naziștilor, și dorea să cumpere scrisorile. Cuplul avea nevoie de scrisori, pentru a putea ajunge în America, unde Laszlo își putea continua activitatea. Maiorul german Strasser (Conrad Veidt) sosește în Casablanca pentru a se asigura că Laszlo nu reușește. După terminarea programului, Ilsa se întoarce pentru a încerca să îi explice lui Rick de ce a dispărut din viața lui fără nicio explicație, dar Rick este beat și nu vrea să asculte.

A doua zi, Laszlo se întâlnește cu Signor Ferrari (Sydney Greenstreet), o figură majoră a lumii interlope și prietenosul rival în afaceri al lui Rick, pentru a-i cere o ofertă. Ferrari își exprimă bănuiala că Rick are scrisorile. Într-o întâlnire privată, Rick refuză să le vândă, indiferent de preț, spunându-i lui Laszlo să o întrebe pe soția sa despre motivul refuzului său. Ei sunt întrerupți atunci când un grup de ofițeri naziști, conduși de maiorul Strasser (Conrad Veidt), începe să cânte *Die Wacht am Rhein*, un cântec patriotic german. Furios, Laszlo cere atunci orchestrei să cânte *La Marseillaise*. Atunci când liderul formației se uită la Rick pentru a primi îndrumări, acesta dă din cap afirmativ. Laszlo

începe să cânte, la început singur, apoi mulțimea i se alătură într-un acces de fervoare patriotică, cântecul germanilor nemaiputând să se audă. Drept răzbunare, Strasser îi dă dispoziție lui Renault să închidă clubul. În acea noapte, Ilsa se întâlnește cu Rick, în clubul golit de clienți. Când acesta refuză să îi dea documentele, ea îl amenință cu un pistol, dar nu este capabilă să tragă pentru că încă îl iubește. Ea îi explică faptul că atunci când ei s-au întâlnit pentru prima oară și s-au îndrăgostit la Paris, ea credea că soțul ei fusese ucis într-o încercare de evadare din lagărul de concentrare. Ulterior, în timp ce se pregătea să fugă cu Rick în fața iminentei ocupări a Parisului de către armata germană, ea a aflat că Laszlo era în viață și se ascundea. Ea l-a părăsit pe Rick fără să-i spună acestuia de soțul ei bolnav. După acele dezvăluiri, foștii iubiți se împacă. Rick este de acord să-l ajute pe liderul Rezistenței să plece la Lisabona, lăsând-o să creadă că ea va rămâne cu el atunci când Laszlo va pleca. Atunci când Laszlo apare pe neașteptate, scăpând de o razie a poliției de la o reuniune a Rezistenței, Rick îl trimite pe chelnerul Carl (S.K. Sakall) să o conducă acasă pe Ilsa.

Victor Laszlo arată că este conștient de dragostea lui Rick pentru Ilsa și încearcă să-l convingă să folosească scrisorile pentru a o pune pe aceasta la adăpost. Ulterior, Laszlo este arestat pentru o acuzație minoră. Rick îl convinge pe Renault să îl elibereze, promițând înscenarea unei infracțiuni mult mai grave: posesia scrisorilor de tranzit. Pentru a înlătura suspiciunile lui Renault, Rick îi explică faptul că el și Ilsa vor pleca spre America. Atunci când Renault încearcă să-l aresteze pe Laszlo după cum era stabilit, Rick îl forțează să-l lase să scape, amenințându-l pe căpitan cu pistolul. În ultimul moment, Rick o convinge pe Ilsa să urce în avionul spre Lisabona, împreună cu soțul ei, spunându-i că ea ar regreta dacă va rămâne cu el: „Poate nu azi. Poate nu mâine, dar în curând și pentru restul vieții tale“.

Maiorul Strasser, chemat de Renault, ajunge la aeroport singur. Rick îl împușcă pe Strasser, atunci când acesta încearcă să îi oprească pe cei doi să plece din Casablanca. Când poliția ajunge acolo, Renault îi salvează viața lui Rick, spunându-le să „strângă suspectii obișnuiți“. Apoi îi recomandă lui Rick să plece împreună din Casablanca către Congo Brazzaville (colonie africană a

Franței Libere), iar ei dispar în ceață, Rick rostind cu acest prilej celebrisima replică: „Louis, cred că acesta este începutul unei frumoase prietenii“...

Regizorul are o poveste efectiv de film. Michael Curtiz (nume la naștere Kaminer Manó; 24 decembrie 1886, Budapesta – 10 aprilie 1962, Sherman Oaks, Los Angeles, California) a fost un regizor maghiaro-american, câștigător al Premiului Oscar. Primele sale filme le-a semnat ca Mihály Kertész sau Michael Kertész. A regizat mai mult de cincizeci de filme în Europa și peste o sută în Statele Unite, majoritatea pelicule clasice ale cinematografului americane, cum ar fi *The Adventures of Robin Hood*, *Captain Blood*, *Dodge City*, *The Sea Hawk*, *Angels with Dirty Faces*, *Casablanca*, pentru care a și câștigat Premiul Oscar, *Yankee Doodle Dandy* și *White Christmas*. A activat în perioada de glorie a studioului Warner Bros. Pictures, dintre anii '30 și '40. A avut mai puțin succes după sfârșitul anilor '40, când a încercat să devină producător independent, dar a continuat să lucreze până aproape de sfârșitul vieții sale.

Michael Curtiz s-a născut Manó Kertész Kaminer într-o familie de evrei din Budapesta, la acea vreme în Austro-Ungaria. A declarat că s-a născut pe 24 decembrie 1886. Atât ziua, cât și anul nașterii sale se află sub discuție: el obișnuia să inventeze povești despre prima parte a vieții sale, inclusiv faptul că a trebuit să fugă de acasă pentru a intra într-o trupă de circ și că a fost membru al Naționalei de scrimă a Ungariei la Jocurile Olimpice de vară din 1912, dar se pare că a crescut într-o familie din clasa mijlocie și nu a avut parte de aventurile invocate în amintirile sale. A studiat la Universitatea Markoszy și la Academia Regală de Teatru și Artă din Budapesta, înainte să își înceapă cariera de actor și regizor ca Mihály Kertész la Teatrul Național Maghiar în 1912. Se cunosc puține informații despre primele sale prestații ca regizor și nu se știe ce rol a jucat în regia primelor sale filme, dar se știe că a regizat cel puțin un film în Ungaria înainte să petreacă șase luni în 1913 la studioul Nordisk din Danemarca. În timp ce se afla în Danemarca, Curtiz a lucrat ca regizor asistent al lui August Blom în primul lungmetraj danez, *Atlantis*. Înainte de izbucnirea războiului, a turnat la Benediugu Dejului o parte a peliculei *Banul Bánk*.

La începutul Primului Război Mondial a fost înrolat în artileria armatei austro-ungare, după care s-a întors la cinematografie în 1915. În acel an sau în anul următor, s-a căsătorit cu actrița având pseudonimul Lucy Doraine (născută Ilona Kovács; 22 mai 1898 – 14 octombrie 1989). Cei doi au divorțat în 1923. Curtiz a părăsit Ungaria și s-a stabilit la Viena după ce industria filmului a fost naționalizată în 1919, în timpul scurtei existențe a Republicii Ungare a Sfaturilor (de esență sovietică), condusă de Béla Kun.

La Viena, Kertész a realizat cel puțin douăzeci și unu de filme pentru Sascha Films, printre ele filmele epice biblice *Sodom und Gomorrha* (1922) și *Die Sklavenkönigin* (1924). Ultimul, lansat în Statele Unite sub numele de *Moon of Israel*, a captat atenția lui Jack Warner, care l-a angajat pe Curtiz la propriul său studio cu intenția de a face un film asemănător pentru Warner – *Noah's Ark*, care a fost lansat în 1928. A doua căsnicie a lui Curtiz, cu actrița Lili Damita (Liliane Marie Madeleine Carré; 10 iulie 1904, Bordeaux – 21.03.1994, Palm Beach, Florida), fosta parteneră a lui Mistinguet în spectacolele de la Folies Bergère și Casino de Paris, a durat extrem de puțin, din 1925 până în 1926.

Când a venit în America, Kertész a lăsat în urma sa cel puțin un fiu nelegitim și o fiică nelegitimă. El a sosit în Statele Unite în 1926 (după unii pe 4 iulie, după alții în luna iunie) și și-a schimbat numele în Michael Curtiz. A avut o carieră lungă și prolifică la Hollywood, regizând peste o sută de filme aparținând multor genuri. În anii '30, Curtiz era trecut la patru filme într-un singur an, deși nu întotdeauna era singurul regizor al acestor proiecte. În perioada dinaintea Codului Cenzurii, Curtiz a regizat filme cum ar fi *Mystery of the Wax Museum*, *Doctor X* și *The Kennel Murder Case*. La mijlocul anilor '30, a început seria de succes a filmelor de aventură cu Errol Flynn ce au inclus *Captain Blood* (1935), *The Charge of the Light Brigade* (1936), *The Adventures of Robin Hood* (1938), *Dodge City* (1939), *The Private Lives of Elizabeth and Essex* (1939), *The Sea Hawk* (1940) și *Santa Fe Trail* (1940).

La începutul anilor '40, Curtiz a devenit destul de bogat, având un salariu de 3 600 de dolari pe săptămână și posedând o vilă echipată cu teren de polo. Unul dintre numeroșii săi parteneri de polo a fost Hal B. Wallis, pe care

Curtiz la cunoscut la sosirea sa în Statele Unite și cu care a avut o relație foarte apropiată. Soția lui Wallis, actrița Louise Fazenda și a treia soție a lui Curtiz, Bess Meredyth (născută Helen Elizabeth MacGlashan; 12 februarie 1890 – 13 iulie 1969), o actriță și scenaristă, au fost prietene apropiate de la căsătoria lui Meredyth cu Curtiz în 1929. Curtiz era în mod frecvent infidel și a avut numeroase relații sexuale cu figurantele de pe platou; Meredyth l-a părăsit la un moment dat pentru scurt timp, dar au rămas căsătoriți până în 1961, cu puțin timp înainte de moartea lui Curtiz. Ea a fost ajutoarea lui Curtiz oricând acesta trebuia să citească scenariul sau alte lucruri care depășeau cunoștințele sale de limba engleză și o telefona în mod frecvent pentru a cere sfat când interveneau probleme la filmări. Exemple de filme ale lui Curtiz din anii '40 includ *The Sea Wolf* (1941), *Casablanca* (1942) și *Mildred Pierce* (1945). În această perioadă a regizat și filmul de propagandă pro-sovietic *Mission to Moscow* (1943), un film care a fost cerut anume de președintele Franklin Delano Roosevelt pentru a ajuta efortul de război. Alte filme ale lui Curtiz includ *Four Daughters* (1938), *Yankee Doodle Dandy* (1942), *Life With Father* (1947), *Young Man with a Horn* și *The Beaking Point* (ambele din 1950).

Deși Curtiz a reușit să părăsească Europa înaintea instaurării nazismului, alți membri ai familiei sale nu au fost atât de norocoși. Familia surorii sale a fost trimisă la Auschwitz, unde soțul acesteia a murit. Curtiz a donat o parte din propriul salariu Fundației Europene de Film, a asociație benevolă care ajută refugiații europeni din industria filmului să se descurce în SUA. La sfârșitul anilor '40, a făcut o nouă înțelegere cu Warner, în urma căreia studioul și propria sa companie de producție aveau să împartă costurile și profiturile filmelor sale. Aceste filme nu au înregistrat însă succes, fie din cauza schimbărilor din industria filmului, fie din cauza faptului că Curtiz „nu avea aptitudinile de a șlefui integritatea unui film“. Lungul parteneriat dintre regizor și studio s-a încheiat printr-un proces la tribunal.

După ce afiliația sa cu Warner s-a încheiat, Curtiz a continuat să regizeze filme ca independent după anul 1954. Printre aceste filme se numără *The Egyptian* (1954) pentru 20th Century Fox, având în rolurile principale pe

Jean Simmons, Victor Mature și Gene Tierney. A regizat multe filme pentru Paramount, inclusiv *White Christmas* (1954), cu Bing Crosby în rol principal, *We're No Angels* (1955), cu Humphrey Bogart în rol principal și *King Creole* (1958) cu Elvis Presley. Ultimul său film, *The Comancheros*, a fost lansat cu mai puțin de un an înainte de moartea sa, pe 10 aprilie 1962, în urma unui cancer.

În întreaga sa carieră de la Hollywood, Michael Curtiz a primit șase nominalizări la Premiile Oscar, pentru Cel mai bun film: *Captain Blood* (1935), *The Adventures of Robin Hood* (1938), *Four Daughters* (1938), *Yankee Doodle Dandy* (1942), *Casablanca* (1942) și *Mildred Pierce* (1945). În 1960, Michael Curtiz a primit o stea pe Hollywood Walk of Fame. În 2007, AFI (American Film Institute) a poziționat *Casablanca* pe locul 3 și *Yankee Doodle Dandy* pe locul 98 în topul celor mai bune filme americane din istorie.

Partenerii de pe platou din *Casablanca* ai lui Ingrid Bergman sunt absolut memorabili. În primul rând, interpretul lui Rick Blaine, proprietarul cafenelei în care se desfășoară cea mai mare parte a acțiunii din film.

Humphrey DeForest Bogart (25 decembrie 1899, New York City – 14 ianuarie 1957, Los Angeles, California) este adesea considerat, atât de către unii critici de film, cât și de o bună parte a iubitorilor cinematografului, drept unul dintre cei mai mari actori americani ai secolului XX. Instituția cea mai autorizată în domeniul cinematografului din Statele Unite ale Americii, The American Film Institute, l-a desemnat de altfel pe Bogart drept „Cel mai mare actor din istoria filmului american“.

Inițial, povestea lui de viață nu anunța că va obține cândva Premiul Oscar. După ce a schimbat mai multe ocupații, în 1918 el făcea parte din Marina Statelor Unite. Dar totuși, în 1921, el a devenit actor.

Humphrey Bogart s-a născut în ziua de Crăciun a anului 1899, la New York, ca fiul lui Belmont DeForest Bogart (iulie 1867, Watkins Glen, New York – 8 septembrie 1934, New York City) și al lui Maude Humphrey (30 martie 1868, Rochester, New York – 22 noiembrie 1940, Glendale, California).

Belmont a fost singurul copil din căsătoria lui Adam Welty Bogart (un proprietar de han din Canandaigua, New York) cu Julia Augusta Stiles, o

moștenitoare bogată. Numele „Bogart“ derivă din numele de familie olandez „Bogaert“, care înseamnă „livadă“ („boomgaard“ în grafia originală modernă). Bogaert este un nume de familie flamand foarte comun. Belmont și Maud s-au căsătorit în iunie 1898. El era un presbiterian, de origine engleză și olandeză și un descendent al lui Sarah Rapelje (prima femeie creștină europeană născută în „Noua Olandă“ din jurul orașului „New Amsterdam“, numele inițial al New Yorkului). Maud era credincioasă episcopaliană și o descendentă directă a unui pasager de pe prima navă cu coloniști englezi, Mayflower (1620), John Howland.

Humphrey a fost crescut în religia mamei sale. Ca și bunicii săi paterni, și părinții băiatului au avut o căsătorie nefericită. Humphrey era cel mai mare dintre cei trei copii și a avut două surori, Frances (Pat) și Catherine Elizabeth (Kay). Ziua de naștere a lui Bogart a făcut obiectul unor controverse. Data de 25 decembrie 1899 (ziua de Crăciun) a fost considerată o legendă creată de Warner Bros. pentru a da un aer romantic imaginii sale și multă vreme s-a crezut că data reală a nașterii era, de fapt, 23 ianuarie 1899. Acum, cercetătorii afirmă că aceste îndoieli sunt nefondate. Cu toate că nu a fost găsit niciun certificat de naștere, nașterea lui Bogart a fost menționată într-un ziar din New York la începutul lunii ianuarie 1900, iar acest lucru este confirmat de recensământul din 1900. Ultima soție a lui Bogart, actrița Lauren Bacall, a insistat întotdeauna pe data de 25 decembrie. Tatăl lui Bogart era un medic specializat în chirurgia inimii și a plămânilor. Mama lui, o sufragetă militantă, a fost graficiană, specializată în industria de publicitate, care a studiat în New York și Franța, inclusiv în studioul pictorului James Abbott McNeill Whistler, iar mai târziu a devenit redactorul-șef al revistei pentru femei *The Delineator*. Maud a folosit un desen care îl înfățișa pe bebelușul Humphrey într-o campanie publicitară pentru firma de alimente pentru copii Mellins Baby Food. În cei mai buni ani ai ei, câștigat 50 000 de dolari pe an, mult mai mult decât soțul ei – doar 20 000. Familia Bogart a locuit într-un apartament din Upper West Side și a avut un teren de cincizeci și cinci de acri (un pic mai mult de douăzeci și două de hectare) pe malul lacului Canandaigua Lake, în nordul

statului New York, pe care se afla o cabană elegantă. Când era tânăr, grupul de prieteni al lui Bogart ar fi jucat piese de teatru pe o scenă improvizată lângă acest lac. Părinții erau ocupați cu propria carieră și adesea se certau, iar copiii nu aveau parte de multă afecțiune. Bogart a spus în acest sens: „Educația mea nu a fost plină de efuziuni sentimentale, ci una mai degrabă austeră. Un sărut, în familia noastră, era un eveniment! Mama și tatăl nostru nu au fost foarte preocupați de mine sau de cele două surori ale mele“. În copilărie, Bogart a fost tachinat pentru buclele sale, pentru curățenia sa, pentru portretele „drăguțe“ pe care mama sa le-a pictat, pentru hainele sale în stilul „Little Lord Fauntleroy“ și pentru numele Humphrey. De la tatăl său, Bogart a moștenit sarcasmul, pasiunea pentru pescuit, dragostea pentru ambarcațiunile cu vele și atracția față de femeile puternice. Humphrey a studiat la școala privată Delancey până în clasa a cincea, apoi a urmat prestigioasa Școală Trinity din orașul New York. El a fost un elev indiferent, morocănos, care nu și-a arătat interesul pentru activitățile extrașcolare. Bogart a urmat ulterior Academia Phillips din Andover, Massachusetts, unde a fost admis pe baza legăturilor de familie. Deși părinții săi sperau că va merge mai departe la Universitatea Yale, în 1918, Bogart a părăsit Academia Phillips. Au fost evocate mai multe motive; potrivit unuia, a fost expulzat pentru că l-a aruncat pe director (sau pe un alt funcționar) într-un iaz din campus. O altă serie de motive ar fi fost fumatul, băutura, performanța școlară modestă și, se pare, comentariile inadecvate făcute la adresa personalului didactic. Într-un al treilea scenariu, Bogart a fost retras de tatăl său, pur și simplu, pentru că nu a reușit să-și îmbunătățească notele. Părinții săi au fost profund dezamăgiți de planurile lor eșuate privind viitorul său.

În primăvara anului 1918, fără alte opțiuni de carieră, Bogart a cedat iubirii sale față de mare și s-a înrolat în Marina Statelor Unite. El și-a reamintit mai târziu: „La optsprezece ani, războiul era o chestie grozavă. Paris! Franțuzoaice! Al naibii de fierbinte!“ Bogart a servit pe nave care transportau soldați din Europa după armistițiul de la Compiègne, din 11 noiembrie 1918, și a fost considerat un marinar model.